

ARBEIDSHOF TE ANTWERPEN

Afdeling Antwerpen

Vrijgesteld van het griffierecht.

Afschrift ter kennis gebracht in uitvoering van
artikel 792 van het Gerechtelijk Wetboek.

ARREST

Rep. Nr. 2012/1428

A.R. 2011/AA/252

Vierde kamer

OPENBARE TERECHTZITTING VAN TWAALF SEPTEMBER TWEE- DUIZEND EN TWAALE

Eindarrest op tegenspraak

Leefloon

In de zaak van:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN A,

gevestigd te

appellant,

vertegenwoordigd door de heer B. C , maatschappelijk
werker, volmachtdrager,

tegen:

de heer M.A. en zijn echtgenote, mevrouw
N.E.B.,

beiden wonend te

geïntimeerden,

vertegenwoordigd door mr. G. Lambrechts, advocaat te .

Na over de zaak beraadslaagd te hebben, heeft de vierde kamer van het arbeids-
hof te Antwerpen, afdeling Antwerpen, het volgende arrest uitgesproken.

Gelet op de zittingsbladen van 1 juni 2011, 1 februari 2012, 6 juni 2012 en 5
september 2012.

Rekening houdend met de akten van de rechtspleging, onder meer:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis, op 4 april 2011 uitgesproken door de twaalfde kamer van de arbeidsrechtbank te Antwerpen, overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger.W., aan het OCMW van A ter kennis gebracht bij gerechtsbrief op 8 april 2011;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit hof op 27 april 2011 en ter kennis gebracht overeenkomstig artikel 1056 Ger.W. op 28 april 2011;
- de conclusies voor het echtpaar A.B. , neergelegd ter griffie van dit hof op 12 september 2011;
- de conclusies voor het OCMW van A , ontvangen ter griffie van dit hof op 2 november 2011.

Partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 6 juni 2012.

1. Ontvankelijkheid

Met een verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 27 april 2011, tekende het OCMW van A hoger beroep aan tegen een vonnis van 4 april 2011 (AR 10/4941/A) van de arbeidsrechtbank te Antwerpen. De machtiging daartoe werd verleend door de raad voor maatschappelijk welzijn op 10 mei 2011.

Het vonnis werd aan het OCMW van A ter kennis gebracht overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger.W., bij gerechtsbrief op 8 april 2011.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld, is regelmatig naar de vorm en ontvankelijk.

2. Feiten en voorafgaande procedure

M.A. werd geboren in Marokko op 1 januari 1956. Hij was in Marokko getrouwd met N.E.B. en had met haar meerdere kinderen. Volgens het sociaal verslag scheidde hij van haar, huwde een vrouw in België met het oog op verblijfspapieren, migreerde samen met de drie oudste kinderen naar België in 2000, werd op 18 oktober 2004 ingeschreven in het bevolkingsregister, scheidde vervolgens van deze tweede vrouw en huwde opnieuw met N.E.B. , die hij in 2005 in het kader van gezinshereniging naar België liet overkomen met het jongste kind.

Naar eigen zeggen werkte M.A. (irregulier) in een telefoonwinkel en als schoonmaker.

Sinds 2007 is het gezin ten laste van het OCMW van A .

In februari 2009 werd M.A. betraapt op de Automarkt te Wilrijk bij de verkoop van een wagen.

Het bijzonder comité voor sociale bijstand besloot op 11 mei 2009 het leefloon te weigeren met ingang van 1 maart 2009.

Op 1 juni 2009 werd een nieuwe aanvraag om leefloon ingediend. Het bijzonder comité voor sociale bijstand besliste op 22 juni 2009 het leefloon te weigeren. Zowel tegen de beslissing van 11 mei 2009 als tegen deze van 22 juni 2009 werd beroep ingesteld. Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 11 januari 2010 werden beide beslissingen van het OCMW bevestigd.

Intussen werd opnieuw leefloon toegekend vanaf oktober 2009.

Op 21 april 2010 besliste het bijzonder comité voor sociale bijstand opnieuw het leefloon stop te zetten wegens bedrog: M.A. en N.E.B. hadden nagelaten te melden dat de oudste inwonende dochter inkomsten had uit voltijdse arbeid.

Op 1 juni 2010 diende het koppel een nieuwe aanvraag om leefloon in.

Het bijzonder comité voor sociale bijstand besliste op 2 augustus 2010 dat M.A. en N.E.B. vanaf 1 juni 2010 (en vanaf 10 juni 2010 en 16 juli 2010) geen recht hadden op leefloon, met als reden: "*Onvoldoende bereidheid tot integratie.*"

Deze beslissing werd hen ter kennis gebracht met een aangetekende brief op niet gekende datum.

M.A. en N.E.B. tekenden hiertegen verhaal aan bij de arbeidsrechtbank te Antwerpen met een verzoekschrift, per aangetekende post ontvangen ter griffie op 16 augustus 2010.

In hun vonnis van 4 april 2011 verklaarden de eerste rechters de vordering ontvankelijk en gegrond: ze vernietigden de beslissing van het bijzonder comité voor sociale bijstand van 2 augustus 2010 en zegden voor recht dat M.A. en N.E.B. gerechtigd waren op leefloon vanaf 1 juni 2010.

Het OCMW van A stelde tegen dit vonnis hoger beroep in met een verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 27 april 2011.

Intussen genieten M.A. en N.E.B. opnieuw leefloon vanaf 17 februari 2011, zodat de betwisting beperkt blijft in de tijd tot de periode van *1 juni 2010 tot 17 februari 2011*.

M.A. verwierf op 22 juni 2011 de Belgische nationaliteit.

3. Eisen in hoger beroep

Het OCMW van A vordert het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het vonnis a quo te vernietigen en de beslissing van het bijzonder comité voor sociale bijstand van 2 augustus 2010 te bevestigen.

M.A. en N.E.B. vragen het hoger beroep ongegrond te verklaren en het vonnis a quo te bevestigen.

4. Ten gronde

Zoals hierboven verklaard beperkt de betwisting zich in de tijd tot de periode van *1 juni 2010 tot 17 februari 2011*.

Artikel 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bepaalt dat de persoon die aanspraak maakt op het voordeel van die wet niet over toereikende bestaansmiddelen mag beschikken, noch er aanspraak op kan maken, noch in staat is deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven. Hetzelfde artikel schrijft verder voor dat de aanvrager *werkbereid* moet zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

Werkbereidheid is dus een cruciale voorwaarde voor het bekomen van leefloon.

Gezondheidsredenen zijn er niet in hoofde van het echtpaar.

De voorwaarde van werkbereidheid geldt ingevolge artikel 2bis van het KB van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie ook voor de echtgenote, wil men aanspraak maken op een leefloon voor een persoon met een gezin ten laste.

Taalonkunde kan - slechts tijdelijk - een mogelijke hinderpaal uitmaken bij het zich begeven op de reguliere arbeidsmarkt. Ze kan echter niet al te lang ingeroepen worden om aan de verplichting van werkbereidheid te ontkomen.

Het volstaat bovendien niet om alleen maar taallessen bij te wonen. Ook naast de lessen mag, met het oog op integratie, verwacht worden dat inspanningen worden geleverd om zich in de Nederlandse taal verder te vervolmaken. Dat kan eventueel door zo veel mogelijk in het Nederlands te converseren, Nederlandstalige boeken of kranten te lezen of te kijken naar Nederlandstalige televisie-uitzendingen. Dit alles wordt niet aangetoond.

Noch M.A., noch N.E.B. kunnen het hof overtuigen van hun inspanningen om zich een basiskennis van de Nederlandse taal eigen te maken.

Na een verblijf in het Rijk van niet minder dan tien jaar kan het gebrek aan kennis van onze landstaal in hoofde van M.A. bezwaarlijk nog ingeroepen worden als billijkheidsreden. Het heeft hem overigens niet belet om gedurende de eerste zeven jaar van zijn verblijf in België tewerkgesteld te zijn geweest in een nachtwinkel en als schoonmaker, zij het irregulier.

N.E.B. van haar kant verblijft sinds 2006 officieel in België. Van haar mocht dan ook verwacht worden dat zij bij haar aankomst onmiddellijk de nodige stappen zou gezet hebben naar taallessen. Dit blijkt niet uit het dossier.

Uit haar eigen stukken blijkt dat zij in 2007 werd uitgenodigd voor (verplichte)

inburgering en dat zij na één dag al liet weten dat zij niet meer kwam omdat ze niet over een kinderopas beschikte. In 2008 werd zij een tweede maal uitgenodigd voor het volgen van Nederlandse lessen. Ook toen beriep zij zich op het gebrek aan kinderopas om niet te moeten deelnemen. Het hof aanvaardt dit voorwendsel niet om reden dat M.A. , die naar eigen bewering werkloos was in die tijd, deze taak zeker op zich kon genomen hebben. Het is bedenkelijk dat de maatschappelijk werker M. W. zonder meer N.E.B. in deze drogreden volgde.

Pas op 15 mei 2009, en dus rijkelijk laat, schreef N.E.B. zich in bij Open School en zou zij enkele uren per week lessen volgen vanaf september 2009.

N.E.B. levert geen enkel bewijs dat zij vóór of na haar lessen naar werk zocht in de betwiste periode. Zij voldeed derhalve niet aan de voorwaarde van werkbereidheid, zodat zij geen aanspraken kon doen gelden op leefloon.

Voor M.A. betekent dit dat hij hoogstens rechten kan doen gelden op een leefloon aan het tarief van een samenwonende zo hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, hetgeen niet het geval is.

Pas in 2008 schreef M.A. van zijn kant zich voor het eerst in voor een taalcursus na aandringen van het OCMW, terwijl hij sedert het jaar 2000 in België vertoeft.

Ook M.A. dient derhalve het bewijs te leveren dat hij zelf ernstige inspanningen leverde om actief en op eigen initiatief naar werk uit te kijken in de betwiste periode. Hij faalt daarin. Het volstaat immers niet om passief te blijven wachten tot anderen voor hem een job zoeken. Geen enkel stuk vermag het hof te overtuigen van zijn werkbereidheid in de periode van 1 juni 2010 tot 17 februari 2011.

Alle andere argumenten zijn ter zake niet meer dienend, want ze doen niets af aan de vaststelling dat noch M.A. , noch N.E.B. als werkbereid kunnen beschouwd worden en zij derhalve niet voldeden aan de voorwaarden van artikel 3 van voormelde wet van 26 mei 2002.

Het hoger beroep is gegrond.

Op die gronden,

het hof,

Heeft kennis genomen van het eensluidend mondeling advies, uitgebracht door de heer J. Dekeersmaecker, substituut-generaal, op de openbare terechtzitting van 6 juni 2012, waarover partijen verklaren geen opmerkingen te hebben.

Houdt rekening met de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Doet het vonnis van 4 april 2011 (AR 10/4941/A) van de arbeidsrechtbank te Antwerpen teniet, behalve wat betreft de ontvankelijkheid van de vordering en de kosten.

Opnieuw recht doende, verklaart de oorspronkelijke vordering ongegrond en bevestigt de bestreden beslissing van het bijzonder comité voor sociale bijstand van 2 augustus 2010.

Legt de kosten van het hoger beroep, overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, ten laste van het OCMW van A

Vereffent deze kosten aan de zijde van M.A. en N.E.B.
op 160,36 euro rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag - toepassing KB 26 oktober 2007 - BS 9 november 2007).

Aldus gewezen door:

mevrouw C. VERCAMMEN, kamervoorzitter,
de heer C. AMSSOMS, plaatsvervangend raadsheer in sociale zaken als werkgever (art. 383, §2, en 390 Ger.W.),
mevrouw G. SCHAMPAERT, raadsheer in sociale zaken als werknemer,
bijgestaan door de heer R. SMETS, griffier,

R. SMETS G. SCHAMPAERT C. AMSSOMS C. VERCAMMEN

en uitgesproken door voormelde voorzitter van de vierde kamer van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in openbare terechtzitting van twaalf september tweeduizend en twaalf.

R. SMETS

C. VERCAMMEN